

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาสภาพโดยทั่วไปต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และศึกษาหาปัจจัย ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) จากนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในวิทยาเขตศาลายา บึงพระมิตรฯ และพื้นที่วังไกลกังวล ที่ผ่านการเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค เศรษฐศาสตร์มหภาค เศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ ซึ่งได้กำหนดให้ อาชีพหลักของครอบครัว สภาพการอยู่อาศัย ระหว่างเรียนระยะเวลาเดินทางมาเรียน แหล่งที่มาของรายได้ระหว่างเรียน รายได้ประจำเดือน รายได้ของครอบครัว กิจกรรมยามว่าง การใช้ประโยชน์จากการเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง นิสัยการเรียน และคุณภาพการสอนเป็นตัวแปรอิสระ ส่วนผล การเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์เป็นตัวแปรตาม สำหรับเนื้อหาในบทนี้ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1. สรุปและอภิปรายผล
2. ข้อเสนอแนะ

1. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของสรุปได้ว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 80.21 ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 50.13 เรียนในสาขาวิชาการบัญชี ร้อยละ 34.04 โดยส่วนใหญ่มีผลการเรียนรวมเฉลี่ยอยู่ระหว่างเกรด 2.50 แต่ไม่เกิน 3.50 ร้อยละ 59.63

สำหรับผลการสำรวจนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์จำแนกตามกลุ่ม พบว่า กลุ่มวิชาด้านเศรษฐศาสตร์จุลภาคมีผู้เคยผ่านการเรียนมาแล้วมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71.50 รองลงมาคือกลุ่มวิชา

ด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค ร้อยละ 66.75 ในขณะที่ผลการเรียนในรายวิชาทางเศรษฐศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ย 2.50 คิดเป็นร้อยละ 34.30 ซึ่งส่วนใหญ่มีกรอบคร่าวประกอบอาชีพค้าขาย ร้อยละ 36.15 โดยส่วนใหญ่พักอาศัยกับบิดาและมารดาคิดเป็นร้อยละ 67.28 ซึ่งใช้ระยะเวลาเดินทางมาเรียนน้อยกว่า 30 นาที คิดเป็นร้อยละ 39.84 สำหรับแหล่งรายได้ พบว่า ส่วนใหญ่ได้มาจากผู้ปกครอง โดยส่วนใหญ่ได้รับรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 71.50 และส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างในการช่วยผู้ปกครองทำงานคิดเป็นร้อยละ 22.96

สำหรับประโยชน์ที่ได้จากการเรียนเศรษฐศาสตร์พบว่าส่วนใหญ่ช่วยเสริมสร้างนิสัยการประหยัด ใช้จ่ายเงินอย่างคุ้มค่าร้อยละ 49.60 รองลงมาสามารถนำความรู้ไปวิเคราะห์ข่าวสารทางเศรษฐกิจร้อยละ 25.86

สรุปผลการวัดระดับความคิดเห็นด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อ้อม โน้ตส์เกี่ยวกับตนเอง นิสัยทางการเรียน และคุณภาพการสอนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์ พบว่าความคิดเห็นด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อ้อม โน้ตส์เกี่ยวกับตนเอง และนิสัยทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพการสอนพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก

สรุปผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์พบว่าชั้นปีมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยชั้นปีที่ 4 มีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์สูงกว่าชั้นปีอื่นๆ โดยอยู่ในกลุ่มเกรด A ถึง 13 ราย ถัดไปเป็นชั้นปีที่ 3 และ 2 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาชั้นปีสูงๆ จะมีความรับผิดชอบสูงกว่าชั้นปีที่ต่ำกว่า สำหรับสาขาวิชาพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยสาขาวิชาการบัญชี มีผลการเรียนในกลุ่มเกรด A ถึง 11 ราย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรองสาขาวิชาดังกล่าวมีพื้นฐานวิชาด้านเศรษฐศาสตร์สูงกว่าสาขาอื่นๆ ส่วนการเรียนกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยนักศึกษาที่ผ่านการเรียนเศรษฐศาสตร์จุลภาคมาแล้วจะมีผลการเรียนอยู่ในกลุ่มเกรด A สูงถึง 22 ราย ขณะที่กลุ่มวิชาวิเคราะห์พบว่ามี ความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยนักศึกษาที่ผ่านการเรียนเศรษฐศาสตร์จุลภาคมาแล้วจะมีผลการเรียนอยู่ในกลุ่มเกรด A สูงถึง 19 ราย ส่วน การทดสอบผลการเรียนรวมกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่มีผลการเรียนรวมต่างกันจะมีผลการเรียนใน

กลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนรวมอยู่ในระดับสูงก็จะมีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ในระดับสูงด้วย

สำหรับลำดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์นั้น พบว่าขึ้นปีกับการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์มากที่สุดด้วยขนาด 0.21 (Cramer' V = 0.21) รองลงมาคือ สาขาวิชา มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.19 (Cramer' V = 0.19) ถัดมาคือ การเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.14 (Cramer' V = 0.14)

สรุปผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยากับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ด้วยสมการถดถอยพหุคูณพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) เป็นตัวแปรอิสระตัวเดียวที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (ค่า Sig < 0.05) และค่า F-Statistic มีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากค่า Adjusted R-Square (0.0427) ก็พบว่า การเปลี่ยนแปลงในผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) สามารถอธิบายได้ด้วยปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) เพียงร้อยละ 4.27 เท่านั้น

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

2.1.1 ผู้สอนควรจัดการสอนวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคกับเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ให้นักศึกษาเรียนก่อนที่จะเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์ในกลุ่มอื่นๆ เพราะจะทำให้ศึกษามีพื้นฐานในการเรียนเศรษฐศาสตร์ที่ดี เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าหากนักศึกษาได้ผ่านการเรียนวิชาดังกล่าวมาแล้ว จะช่วยให้นักศึกษามีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์อยู่ในระดับที่ดี และมีความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหา รวมถึงสถานการณ์ต่างๆ ทางเศรษฐกิจได้

2.1.2 ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ ดังนั้นผู้สอนจะต้องพยายามสร้างแรงจูงใจให้กับนักศึกษาพยายามชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของวิชาเศรษฐศาสตร์ เพื่อเสริมแรงกระตุ้นของนักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยากับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ด้วยสมการถดถอยพหุคูณ พบว่ามีเพียงตัวแปรเดียวที่มีนัยสำคัญ คือ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรจะพิจารณาหาตัวแปรอิสระอื่นๆ เข้ามาพิจารณามากขึ้น